

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 192/2016
30.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца Е.-П., ДОО из К., чији је пуномоћник Н.М., адвокат из К., против тужене Републике Србије – Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, ради заштите од дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5406/15 од 21.10.2015. године, у седници одржаној 30.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5406/15 од 21.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 390/14 од 15.05.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужена преко својих органа и то Привредног суда у Панчеву у поступку П 118/2011 и Привредног апелационог суда у поступку Пж 7404/12, дискриминаторски поступала према тужиоцу, тако што је директно стала на страну туженог у наведеним предметима на штету тужиоца, јер је тужилац ималац приватне својине; ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 6.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Београду П 390/14 од 13.07.2015. године, одбијен је предлог тужиоца за доношење допунске пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5406/15 од 21.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 390/14 од 15.05.2015. године и решење истог суда П 390/14 од 13.07.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, која је учињена у поступку пред другостепеним судом, прекорачења тужбеног захтева тако што је одлучено о другом а не о ономе што је тужбом тражено, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побиијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку учињене у поступку пред другостепеним судом на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је учествовао у поступку јавне набавке коју је расписао ЈП „Ковински комуналац“ и ушао у директно погађање са фирмом А., коме је додељено извођење радова. Тужилац је Управи за јавне набавке – Комисији за заштиту права Републике Србије, поднео захтев за заштиту права и Комисија је донела решење 14.02.2008. године, којим је делимично поништила поступак са погађањем без претходног објављивања. Уговор о јавној набавци радова је закључен са фирмом А. пре покретања поступка за заштиту права и у целости је извршен. Потом је пред Привредним судом у Панчеву, тужилац покренуо поступак у предмету П 118/11 за накнаду штете на име измакле користи на основу закљученог уговора између А. и ДОО ЈП „Ковински комуналац“ и првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев. Против те пресуде жалбу је изјавио тужени ЈП „Ковински комуналац“, те је Привредни апелациони суд пресудом Пж 7404/12 од 18.04.2013. године, преиначио пресуду Привредног суда у Панчеву П 118/11 од 18.04.2012. године, тако што је одбио тужбени захтев. Тужилац је против пресуде Привредног апелационог суда изјавио захтев за заштиту законитости који је одбачен, а потом је поднео уставну жалбу. Тужилац сматра да је у тим поступцима одбијен зато што Привредни суд штити интересе државних предузећа и државне својине и да је оваквим поступањем судова тужилац дискриминисан зато што је привредно друштво у приватној својини.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да нема дискриминације тужиоца.

Закон о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ број 22/09), у члану 2. став 1. прописује да изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе као и чланове њихових породица, или њима блиска лица на отворен или

прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима, а ставом другим прописано је да изрази „лице“ и „свако“ означавају оног ко борави на територији Републике Србије или на територији под њеном јурисдикцијом, без обзира на то да ли је држављанин Републике Србије, неке друге државе или је лице без држављанства, као и правно лице које је регистровано, односно обавља делатност на територији Републике Србије. Ставом 3. став 1. истог закона прописано је да свако има право да га надлежни судови и дуги органи јавне власти Републике Србије ефикасно штите од свих облика дискриминације. Чланом 4. став 1. истог закона прописано је да су сви једнаки и уживају једнак положај и једнаку правну заштиту без обзира на лична својства, а ставом 2. да је свако дужан да поштује начело једнакости, односно забрану дискриминације.

Ценећи цитиране одредбе Закона о забрани дискриминације одређено је главно обележје дискриминације, а то је неоправдано прављење разлике између лица. У конкретном случају, тужилац није било којим актом или пропуштањем дискриминисан поступањем судова ни на непосредан ни на посредан начин, нити су тужиоцу неоправдано ускраћена права и слободе. Привредни судови су одлучивали о тужбеном захтеву тужиоца за накнаду штете због изамкле користи, коју је тужилац, по сопственим наводима, претрпео поступањем ЈП „Ковински комуналац“, у поступку јавне набавке мале вредности и тужиочев захтев је одбијен. Тужилац, који је незадовољан пресудом, имао је могућност да законитост одлуке испитује у судском поступку, што је и учинио изјављивањем захтева за заштиту законитости, а потом подношењем уставне жалбе. У овом поступку за заштиту по одредбама Закона о дискриминацији, тужилац фактички тражи утврђење да је приликом одлучивања суд поступао дискриминаторски према тужиоцу када је одбио његов тужбени захтев. Поступање суда, у ситуацији када странка сматра да је изгубила спор због личног својства, конкретно чињенице да је тужилац правно лице у приватној својини, не може да се цени као дискриминација по одредбама Закона о забрани дискриминације. Према члану 142. став 2. Устава Републике Србије, судови су самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено Законом, општеприхваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора, тако да судске одлуке нису акти дискриминације, нити поступање судова приликом одлучивања може да буде дискриминаторско поступање.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаним пресудама погрешно примењено материјално право.

Суд је приликом одлучивања ценио и остале наводе ревизије, али их није посебно образлагао, обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**